

Веселкова Крапля

Крапля висіла на тонкій травинці і падати вниз не хотіла! Дощ давно вже пройшов... Крапля ласкаво посміхнулася Сонцю всіма кольорами веселки та не падала! Власна маленька вага їй не заважала – висіла вже довго. Довго висіла. Її подружкам це давно набридло, і вони, поговоривши про погоду, разом відліпилися від травинки і полетіли вниз, голосно привітавшись з Калюжею: "Буль!"

Крапля падати вниз не хотіла... "Не хочу туди! Посміхатимуся, поки сил вистачить," – вирішила вона. Трималася за краєчок і посміхалася. Навіть Вітер перестав розгойдувати травинку, щоб не заважати їй. Крапля подякувала йому за таку турботу і побачила Равлика. Равлик повільно тягнув за собою свій будиночок і прямував саме в її бік. Травинка була тоненька і легка, а Равлик товстий і важкий.

– Вибачте, може, вам було б зручніше піти іншою дорогою? – Почала було Крапля, але Равлик її не слухав:

– Не можу, не зручно і... не хочу!

Він вперто повз вперед, не зважаючи на те, що в будь-який момент міг впасти.

– Шкода, якщо ми впадемо разом... – зітхнула Крапля, щосили тримаючись за травинку, що гойдалась все більше і більше.

– А мені яке до тебе діло? Зі мною, якщо звалюся, нічого не станеться – у мене будиночок міцний... І взагалі, я пити хочу! – Равлик, пихкаючи, все повз уперед.

– Може, Ви б напилися там, унизу? – тихо запитала Крапля, з жахом притискаючись до опуклих смужок травинки.

– Внизу? Ще що! Поповзу я вниз! Я вгору хочу! До того ж ти така прозора і, мабуть, смачна. І взагалі, чого ти тут висиш? Навіщо? Усі твої вже давно там.

Равлик уважно подивився на Краплю і запитав:

– Ти що? Сонця не боїшся?

Крапля засміялася:

– Навіщо його бояться? Воно гарне, веселе, бачиш, як грає зі мною!

– Грає? Зараз висушить тебе, от і пограє!

– Ну і нехай! Я все одно на Землю з дощем повернуся!

– "Повернуся", "повернуся"... Хто тебе знає? Багато вас таких... Всі однакові...

Равлик хотів додати ще щось, але не втримався і дзвінко плюхнувся вниз. Там, трохи зніяковівши від несподіванки, він спочатку заховався у свій будиночок, але потім висунувся:

– Ще не впала? – схибно запитав він Краплю. – Подивися на себе!

Зовсім маленька стала!

– Не впала! – Крапля засміялася й озирнулася...

Волога після дощу Земля вбирала щедре тепло сонячних променів. Все, що бачила Крапля, прозорими малюнками відбивалося на її боках. Все, що жило і раділо сонцю, виблискувало в ній різнобарвними відтінками, наче чарівник створив чудо-скриньку з кришталю і склав туди всі свої багатства.

Крапля висіла довго. Влаштувалася зручніше і тепер втоми не відчувала. Ображений Равлик знову сховався у свій будиночок, на прощання довго пихкаючи про дурість деяких осіб, які висять без жодного сенсу.

– Дивіться, дощ давно скінчився, а ця крапелька ще висить! Яка гарна! Подивіться – у ній весь світ, чистий і прозорий... Шкода, якщо впаде... – почувся дзвінкий голос Метелика.

– Обережно, не зачепить її! – крикнув Метелик Бабці, яка мало не зачепила Краплю своїми крилами. Нехай висить! Наскільки сил вистачить! – дбайливо додав він.

– Я не звалюся! У мене сил вистачить! – хотіла відповісти Крапля і тут відчула, як піднімається все вище і вище.

– Я повернусь, я обов'язково знову повернусь! – звучало тихим легким пошепком зверху...

Автор Ольга Дарія Вересень

Редактор Ольга Шурова

